

TÉKOZLÓ

TÉKOZLÓ

TÉKOZLÓ

Méltóságát félretéve, feledve, hogy királyfi,
járja útját rongyban, szennyben, belerúghat akárki.
Szemében a fény megtört már, az arca sem mosolyog,
szél tépázza kócos haját, gyomra hangosan korog.

Nem kellett a békés család, az unalmas, nagy sereg,
most meg keze kenyér után, ha száraz is, megremeg.
Nem fésülik, nem dajkálják, pohárt nem tölt senki sem,
mert elhagyta atyja házát, s nem bízik már senkiben.

Jobbat ígért kint a világ, nagyobb pompát, hírnevet,
de hazudtak a barátok, még a koldus is nevet!
Így becsapták, pénzét vették barátnők és bajnokok,
pedig otthon áldó kézzel ölelték hû rokonok.

Most keserû, fájó panasz tör fel árva lelkéből,
megbánta, hogy elszórt mindent ősi örökségéből!
Jó atyja már régen várja, a ház előtt álldogál,
s amint látja fiát jönni, szívéből a hála száll.

Kitárt karja szoríthatja, visszakapta gyermekét,
minden bûnét megbocsátva húzza rá a gyûrûjét.
Isten is vár féltve téged, eltévedtél messzire!
Tudd meg, testvér, senki nincs más, ki szeretne ennyire!

2009. dec. 7.

Guti Tünde

Forrás: www.keresztenydalok.hu